

Nu vil jeg paa ingen Maade ved disse Bemærkninger have øvet nogen Kritik overfor Bankinspektøren; jeg føler mig overbevist om, at han har skønnet efter sin bedste Overbevisning. Men det, der er passeret, viser dog til fulde, at hans Skøn ikke har kunnet staa for nærmere Prøvelse; det har ikke svaret til Virkeligheden, det har endogsaa saa afgørende været urigtigt, som noget kunde være. Derfor kan man heller ikke forlade sig paa en Udtalelse som nu om, at man skønner, at nu er Bunden naaet rundt omkring i vore Pengeinstitutter, hvad Tabene angaar. Ingen kan vide noget bestemt derom. Det beror paa mange Ting; det beror for det første paa, om Bankinspektøren har været i Stand til at komme til Bunds i disse Institutters Forhold ved sine Undersøgelser — om han overhovedet har foretaget nogen —, men desuden beror det paa, hvorledes Erhvervslivet i dette Land vil forme sig; og jeg vil meget advare imod at stille sig paa det Standpunkt, at man tror, at naar vi nu vedtager dette Lovforslag, hvorefter $5\frac{1}{2}$ Mill. Kr. gives til de 7 fallerede Banker, er den Sag klar. Derfor skal man ogsaa være forsigtig med at skabe det Præcedens, der her skabes, medmindre da man vil kaste sig ud i noget, man ikke paa Forhaand kan danne sig nogen begrundet Mening om Rækkevidden af.

Jeg maa derfor sige, at jeg er noget forundret over, at den højtærede Handelsminister har formet sit Forslag om Hjælp til de 7 Banker, saaledes som han har gjort det. Han har ikke været forpligtet dertil af sin Forgænger i Embedet; den forrige Handelsminister har sandelig ikke udtalt sig paa en saadan Maade om de Krav og Ønsker, der var fremsat om Hjælp til Bankerne, at den nuværende højtærede Minister maatte føle sig forpligtet, ja, blot opfordret til at fremsætte det foreliggende Lovforslag. Og han kan heller ikke støtte sig paa den Mening, den højtærede Statsminister har tilkendegivet. Tværtimod, under Forhandlingerne i September om Landmandsbankens Forhold udtalte den højtærede Statsminister meget bestemt, at der ikke var Tale om, at man da skabte noget Præcedens: dette, at man hjalp Landmandsbanken, havde ingen Konsekvens i den Forstand, at man ogsaa skulde hjælpe andre Banker; Statsministeren vilde ikke afvise, at man kunde forhandle om at bringe andre Banker Hjælp paa en eller anden Maade; „men“, sagde han, „at drage den Konsekvens, at vi nu skulde støtte Sparerne i Hellerup-Banken eller andre, som man i og for sig kan have den største Sympati for, det vil

jeg afvise“. Han udtalte endvidere: „Det, at dette Forslag bliver vedtaget, kan ikke med Konsekvensens Magt nøde Rigsdagen til at gaa ind paa den Art Forslag. En anden Ting er, at vi, som om dette Forslag Forslag slet ikke var gennemført, vil kunne forhandle ganske sagligt om, hvad man kan gøre her — det er Regeringen naturligvis til enhver Tid villig til —, men den er ikke villig til at erkende, at fordi den har forelagt dette Forslag, er den nødt til at støtte alle andre nødlidende Banker.“ Men det er jo det, der alligevel nu foreslaas, og i et Omfang, som i hvert Fald har forbavset mig, og paa en Maade, som jeg synes, Rigsdagen kun med den største Betænkelighed kan gaa med til, og som jeg i alt Fald paa nærværende Tidspunkt maa advare imod.

Hvad selve Lovforslagets Enkelt-heder angaar, er det jo for saa vidt over-skueligt nok, som man kan se af § 1, at Staten indtræder med et Beløb af indtil $5\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Man har formentlig kunnet regne ud, at dette er tilstrækkeligt, thi i samme Paragraf slaas det udtrykkelig fast, at der skal ydes Sparerne 85 pCt. Jeg formoder, at man har Regnestykket saaledes i Orden, at de $5\frac{1}{2}$ Mill. Kr. virkelig kan give Sparerne de 85 pCt. Disse Penge skal udbetales i Løbet af en 5-aarig Periode, første Gang den 2. Januar 1925 og derefter hver 2. Januar i de følgende 4 Aar. Det er ejendommeligt, at den højtærede Handelsminister har sikret sig imod at skulle udbetale disse Penge, medens han er Minister; han har udsendt det til en Tid, da han er ganske sikker paa, at han ikke skal have Ansvaret. Jeg formoder, at han har tænkt: Jeg skal ogsaa gøre noget godt for min Efterfølger. Men om denne nu vil sætte saa stor Pris derpaa, bliver en Sag for sig. Jeg tvivler noget derpaa.

I § 3 er der den Ejendommelighed, at dersom der ved Afslutningen af de nævnte 7 Bankers Boer viser sig at blive en Dividende, der er større end den, man regner med, skal Halvdelen af denne Dividende tilfalde Sparernes Andel — saaledes at Sparerne faktisk kan faa et mindre Tab end de 15 pCt. —, hvorimod Statskassen kun skal have den anden Halvdel; der kan altsaa være Tale om, at Tilskuddet bliver mere end de 85 pCt. Handelsministeren kan efter § 4, hvor Omstændighederne findes at begrunde dette, indenfor de i § 1 angivne Rammer bestemme, at andre Indskydere end egentlige Sparere skal kunne sidestilles med disse med Hensyn til Adgangen til at opnaa Statsstøtte. Det overlades Handelsministeren at træffe Bestemmelse om,